

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/6/2013
Identifikačné číslo spisu:	9512100142
Dátum vydania rozhodnutia:	18.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Krajčovič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9512100142.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci proti obžalovanému S. W. pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j/ Tr. zák. v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák. na verejnom zasadnutí 18. marca 2014 v Bratislave, o odvolaní prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 11. apríla 2013, č. k. PK - 2 T 35/2012-879, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 11. apríla 2013, č. k. PK - 2 T 35/2012-879 bol obžalovaný S. W. podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 21. septembra 2012, č. k. VII/1 Gv 42/11-32 pre skutok obžalobou právne posúdený ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 ods. 1 písm. j/ Tr. zák. v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák., ktorý mal spáchať tak, že

dňa 24. marca 2009 pricestoval na územie Slovenskej republiky do Bratislavy, a to na požiadanie R. Z., občana Chorvátskej republiky, ktorý ho v presne nezistenej dobe v čase od 23. februára 2009 do konca marca 2009, so zámerom zmocniť sa majetku, ktorý nadobudol z podnikateľskej činnosti na území Slovenskej republiky jeho nebohý otec B. M., občan Bosny a Hercegoviny vystupujúci na území SR pod falošným menom R. G., poveril za prítomnosti svojho kamaráta V. O. v obci Bosanska Gradiška na území Bosny a Hercegoviny, a to preto, lebo bol vodičom auta, v ktorom pri dopravnej nehode v Bosne zahynul jeho otec, aby ako „vyrovnanie“ za zavinenie smrti jeho otca na bližšie neurčenom mieste v Bratislave pre neho zastrelil osoby podnikajúce v priestoroch diskotéky a herní, ktoré predtým prevádzkoval R. G., a to J. N., B. K. a W. K.; obvinený S. W. sprevádzaný V. O. v kritický deň pricestoval na územie Slovenskej republiky na vozidle zn. Seat Ibiza, ktoré kúpil R. Z., kde po

predchádzajúcej dohode s ním V. O. zabezpečil obvinenému S. W. ubytovanie, v Bratislave na Trnavskom Mýte mu ukázal miesto, kde sa nachádza predmetná diskotéka a ukázal mu cestu, po ktorej pôjde po vykonaní činu, pričom v nasledujúci deň dal V. O. obvinenému S. W. samopal československej výroby vzor 26, kalibru 7,62x25, výrobného čísla T41481952 s 3 ks zásobníkov a veľkým množstvom nábojov, ktoré na pokyn R. Z. prevzal od presne nezistenej osoby v reštaurácii Fratello na Rybníčkovej ulici v Bratislave, pričom obvinený S. W. predmetný čin nevykonával, peniaze, ktoré dostal od R. Z. utratil a v presne nezistenej dobe do jedného týždňa od príchodu na územie Slovenska samopal s príslušenstvom vrátil V. O. a územie Slovenska opustil, následne V. O. uvedenú zbraň so zásobníkmi a nábojmi dobrovoľne vydal policii.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a to v neprospech obžalovaného S. W.. Uviedla v ňom, že podľa jej názoru obžalovaný svojim konaním naplnil skutkovú podstatu zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák. v štádiu prípravy na zločin podľa § 13 ods. 1 Tr. zák., keď po dohode s R. Z. prišiel v spoločnosti V. O. do Bratislavy, ktorý ho ubytoval, prevzal od neho samopal, dal si vysvetliť a ukázať, kde sa poškodení zdržiavajú a vraždy nevykonával z dôvodu, že sa mu po určitom čase minuli peniaze, a preto sa vrátil domov. Celé toto jeho konanie bolo myslené vážne, o čom svedčí jeho príchod do Bratislavy a prevzal zbraň za účelom vykonania skutku. V jeho vykonaní mu zabránili objektívne príčiny a to, že sa mu minuli peniaze a nevedel nájsť poškodených. Nemožno súhlasiť so zdôvodnením súdu, že obžalovaný konal v tiesni vyvolanej jeho nepriaznivými osobnými pomermi i zdravotnými problémami.

Od vykonania skutku upustil pod vplyvom prekážky a nie preto, že tieto vraždy nechcel vykonať. Toto potvrdzuje aj výpoveď svedka X.W., ktorý uviedol, že obžalovaný mu telefonoval z Bratislavy a povedal mu, že pôjde domov, lebo od Z. nedostal žiadne peniaze. Aj z výpovedí ďalších svedkov, najmä svedka V. O. vyplýva jednoznačný úmysel vraždy vykonať. Postup prvostupňového súdu je nepochopiteľný, keď v tom istom senáte právoplatne odsúdil R. Z. za prípravu obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy a to v podstate na tom istom skutkovom základe, za ktorý skutok obžalovaného S. W. spod obžaloby oslobodil.

Z uvedených dôvodov prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zrušil a aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Obžalovaný vo vyjadrení k odvolaniu prokurátorky prostredníctvom obhajcu uviedol, že napadnutý rozsudok považuje vecne za správny, preto odvolanie proti nemu nepodal a z tohto dôvodu navrhol odvolanie prokurátorky zamietnuť ako nedôvodné. Zároveň v ňom uviedol výhrady voči hodnoteniu výpovede svedka V. O. súdom prvého stupňa ako pravdivej a vierohodnej. V tejto spojitosti obžalovaný uviedol, že svedok O. si usvedčujúcou výpoveďou zabezpečil vlastnú beztretnosť, lebo o skutku vedel, ale ho bezodkladne neoznámil a zbraň policii odovzdal až v čase, keď vedel, že organizátor nemá osobu ochotnú čin vykonať. Navyše O. výpovede sú nielen v rozpore s jeho (obžalovaného) obhajobou, ale aj výpoveďami iných svedkov a listinnými dôkazmi. Konkrétne svedok F. poprel, že by O. odovzdal nejakú zbraň, on (obžalovaný) v čase trvania vízovej povinnosti oficiálne na územie Slovenskej republiky nevstúpil a nebolo preukázané, že na Slovensku mal byť ubytovaný tak, ako vypovedal svedok O.. Vo výpovedi tohto svedka okrem toho absentujú aj rozumové a logické súvislosti, lebo obžalovaný poškodených v podstate nepoznal, neboli mu nikým ukázaní a je preto logickou otázkou ako za tohto stavu mal spáchať žalovaný čin. Svedok O. vypovedal, že on (obžalovaný) nepoznal Bratislavu, ani miesta kde bývali poškodení, resp. kde títo mali prevádzky. Je preto krajne nepravdepodobné, aby sa mohol sám dopustiť skutku na základe jednej, či dvoch nočných ciest po Bratislave a ukázania mu miest svedkom O.. Vzhľadom na uvedené nemožno bez akýchkoľvek pochybností ustáliť jeho účasť na žalovanom skutku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd po zistení, že neprichádza do úvahy rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a

odôvodnenosť napadnutého (oslobodzujúceho) výroku rozsudku, proti ktorému odvolateľka podala odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na eventuálne chyby odôvodňujúce podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a po tomto splnení prieskumnej povinnosti zistil, že odvolanie prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky je nedôvodné.

Špecializovaný trestný súd po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní v rozsahu potrebnom pre spravodlivé rozhodnutie a na základe hodnotenia dôkazov spôsobom súladným s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospel ku správnym skutkovým zisteniam, menovite čo sa týka absencie úmyslu obžalovaného skutočne spáchať čin vraždy na viacerých osobách, na vykonanie ktorého bol objednaný R. Z.. Tento záver pri aplikácii zásady „in dubio pro reo“ platí i pri preukázaní toho, že bola dôkazmi uvedenými v napadnutom rozsudku, predovšetkým svedeckou výpoveďou V. O., s ktorých hodnotením sa odvolací súd stotožňuje a z dôvodu duplicity ich v tomto uznesení znovu nerozvádza, vyvrátená obhajoba obžalovaného, že na území Slovenskej republiky vôbec nebol a teda nepodnikol žiadne kroky, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako súčasť prípravy na obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy.

Napriek tomu sa ale nemožno stotožniť s tvrdením prokurátorky, že obžalovaný svoje konanie myslel vážne a že od ďalšieho konania smerujúceho k spáchaniu obzvlášť závažného zločinu upustil len pre objektívne príčiny, ktoré mu bránili v ďalšom konaní (minutie finančných prostriedkov a nenájdenie poškodených).

Odvolací súd uvedené tvrdenia, ktoré sa vôbec nevyskytli v podanej obžalobe, hoci mali byť súčasťou žalovaného skutku ako skutočnosti udržiavajúce trestnosť prípravy a zároveň vylučujúce jej zánik v zmysle § 13 ods. 3 písm. a/ Tr. zák., považuje za nepreukázané. Nenájdenie poškodených je len domnienkou odvolateľky a nie nepochybne preukázanou skutočnosťou, opierajúcou sa zrejme len taktikou o domnienku svedka V. O. vyslovenú pri konfrontácii s obžalovaným 8. marca 2012, v rámci ktorej svedok uviedol, že obžalovaný vlastne nič neurobil a odišiel preč (zo Slovenska), „Nenašiel ich alebo niečo.“ Ostatný výrok má skôr uvedenú povahu, pretože nejde o skutočnosť svedkom vnímanú alebo mu sprostredkovanú nepriamo. Navyše uvedené vyjadrenie svedka O. spochybnil sám na hlavnom pojednávaní odpoveďou na otázku prečo neboli vraždy vykonané v tom zmysle, že obžalovaný mu povedal, že po autonehode nebol ošetrovaný, že to nezvláda a musí sa ísť dať domov ošetriť. Pritom svedok sa nevedel vyjadriť, či obžalovaný samostatne vôbec vykonal v Bratislave nejaké aktivity smerujúce k dokonaniu činu alebo aspoň k jeho pokusu. Niet iného dôkazu svedčiacieho pre opak. V pochybnostiach potom treba vychádzať z toho, že obžalovaný okrem pricestovania na Slovensko, prevzatia zbrane a videnia miesta kde sa zdržiavali poškodení nevykonal ďalej nič pre naplnenie prísľubu spáchať čin na vykonanie ktorého bol objednaný. Nepodložené je aj tvrdenie o nedostatku finančných prostriedkov ako ďalšej prekážky uskutočnenia zámeru zavraždiť poškodených. V tomto smere odvolateľka poukazuje na výpoveď svedka X.W., že mu obžalovaný v telefonickom rozhovore uviedol, že pôjde domov, lebo od Z. nedostal žiadne peniaze. Aj keby na uvedenú výpoveď bolo možné prihliadať, vyjadrenie obžalovaného nemožno vnímať len tak, že v aktuálnom čase bol vo finančnej kríze, ktorá ho donútila k návratu. Odvolací súd však pripomína, že súd prvého stupňa v tomto prípade zbytočne a v rozpore so zákonom odstraňoval rozpory medzi výpoveďou svedka O. na hlavnom pojednávaní (neusvedčujúcou obžalovaného) a jeho skoršou výpoveďou z 10. novembra 2010, v ktorej uviedol vyššie uvedené údaje, lebo táto skoršia výpoveď svedka je nepoužiteľná z dôvodu, že bola učená síce po vznesení obvinenia, ale v čase, keď ešte obžalovaný nemal obhajcu a pritom išlo o prípad povinnej obhajoby, ktorá sa v preskúmvanej veci realizovala až od 17. januára 2011 ustanovením obhajcu obžalovanému opatrením sudcu pre prípravné konanie (č.l. 76 spisu).

Relevantné a použiteľné dôkazy v žiadnom smere nepodporujú tvrdenie prokurátorky v podanom odvolaní o vážne mienenom úmysle obžalovaného spáchať vraždu na viacerých osobách a o existencii prekážok, ktoré mu v tom zabránili. Dôkazne nezmapované správanie sa obžalovaného od okamihu, keď mal postupovať samostatne nemožno vykladať v neprospech obžalovaného ale naopak v jeho prospech v zmysle jeho pasivity a vo svetle jeho skoršej kooperácie (príchod na Slovensko, prevzatie zbrane a pod.) len ako konanie „naoko“ teda predstieranie ochoty požiadavke vyhovieť, keďže neboli zistené

okolnosti, ktoré by mu mohli vo vykonaní činu zabrániť. Vzhľadom na uvedené si odvolací súd osvojuje záver Špecializovaného trestného súdu, že pre nedostatok zákonom požadovaného zavinenia konanie obžalovaného S. W. nemôže byť kvalifikované ako trestný čin (obzvlášť závažný zločin) v štádiu prípravy, a preto treba považovať oslobodenie obžalovaného S. W. z dôvodu uvedeného v § 285 písm. b/ Tr. por., t.j. preto, že skutok nie je trestným činom, za zodpovedajúce zákonu.

Pre úplnosť treba dodať, že pokiaľ by bolo preukázané, že obžalovaný pôvodne mienil čin vykonať, ale napokon od jeho spáchania upustil (hoci aj preto, že ho niekto od toho odhovoril, ako to naznačil vo výpovedi na hlavnom pojednávaní svedok K.), aj keď mu vo vykonaní činu nebránili žiadne prekážky, išlo by o dobrovoľné upustenie od ďalšieho konania v zmysle § 13 ods. 3 písm. a/ Tr. zák. a zánik trestnosti prípravy na zločin, ktorá okolnosť by zakladala dôvod oslobodenia obžalovaného podľa § 285 písm. e/ Tr. por.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomu uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.